

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 1_26-1923)

Originalt emne

Regnskabsvæsen

*Regnskabsvæsen/Regnskab over Kommunens Indtægter og Udgifter,
Kapitalstatus*

Udstykning

Uddrag fra byrådsmødet den 8. november 1923 - side 9

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 1_26-1923)

Andragende om Tilladelse til Udstykning 1 af Matr. Nr. 85 d og 85 ax af Markj. i Hasle Herred.

Anbefaletes.

16. Meddelelse fra Formanden om Kommunens økonomiske Forhold.

Formanden vilde inden Mødets Slutning give nogle Oplysninger om Kommunens økonomiske Forhold. Der havde af og til i Bladene staaet Artikler om forskellige Kommuner, og hvorledes de fik Skatterne ind, og undertiden havde Aarhus ogsaa været nævnt. Der var jo ikke noget at sige til, at Borgerne ønskede at kende Stillingen i deres By, men i Krigsaarene havde det været umuligt at oplyse noget herom, for der var Tider, hvor Kommunen havde været oppe paa en Kredit af indtil 12 Mill. Kr., og hvis man havde meddelt dette offentlig, kunde det have ødelagt baade Kommunen og de Pengeinstitutter, som den havde Mellemværende med. Der kom en Periode, hvor Folk kom i Tanker om, at de ikke vilde betale Skat, og det gik gennem alle Samfundslag, saa der paa et givet Tidspunkt var 10000 Borgere, der ikke mente, de burde betale Skat. Det affødte forskellige

Vanskeligheder, for Skatten var jo Kommunens eneste Indtægt, og paa Grundlag af den var Budgetterne lagt. Det havde derfor været nødvendigt at gribe til skarpe Midler for at faa det inddrevet, og Taleren var blevet kaldt en Røver, der inddrev Pengene med haard Haand. Men der var ikke gjort andet, end hvad Byraadet var fuldstændig enig om; der stod saa mange Millioner Kr. i Restancer, at det ikke vedblivende kunde gaa, og de trufne Forholdsregler havde ogsaa medført, at det meste var gaaet ind. Forholdet var nu saaledes, at medens Kommunen tidligere skyldte mange Millioner Kr. til sin Bankforbindelse for resterende Skatter, saa var man nu kommet saa vidt, at Kommunen den 1. November havde Penge til gode paa den løbende Konto i Banken, og det var første Gang i Løbet af 23 Aar. Byraadet havde længe været klar over, at det gik i den rigtige Retning, og nu, da Maalet var naaet, havde man Lov til at sige det; det vilde sikkert være en Lettelse for Borgerskabet at faa at vide, at Kommunen var paa den rigtige Side med Hensyn til Finanserne. Samtidig kunde Taleren meddele det glædelige Forhold, at der af Skatten for Finansaaret 1923-24, som var forfalden den 1. November, var indgaaet 85 1/2%, hvilket var det højeste, man igennem mange Aar havde naaet. Normalt regnede man med ca. 7 % Afgang, saa det blev derefter kun ca. 7 1/2%, der manglede, og det meste deraf var nok indgaaet siden 1.

November. Der fandtes endnu et Smertensbarn paa godt 1 Mill. Kr. Restancer fra den Tid, Folk glemte at betale Skat, men de gik nu flinkt ind. Det var derfor en Fornøjelse under disse Forhold at være med til at administrere Kommunen, efter at Borgerne var blevet klar over, at det var umuligt at styre Byens Sager, hvis Skatterne ikke blev betalt. Taleren vidste, at det havde været svært for mange at betale, ikke mindst for Arbejderne; men Forholdet var det, at hver Gang de erlagde et Skattebeløb, saa bidrog de til at skaffe Arbejde til deres Kammerater; Byraadet var villigt til at sætte Arbejder i Gang for alle de Penge, der kom ind af de resterende Skatter, saa ved at betale gjorde de en god Gerning for deres By og for de Arbejdere, som lever i Byen. Angaaende Kommunens Status vilde Taleren blot henvise til den Statistik, der var opført i Budgetforslaget, og som viste Forholdet fra 1890-1922; men Byens Status var saaledes, at man aldrig havde haft Vanskeligheder med Ministeriet, men havde kunnet gennemføre alt, hvad Byraadet var enig om. Byraadet havde købt Ejendomme baade i Byen og paa Landet, og i det hele udviklet det kommunale Liv, og Ministeriet havde aldrig modsat sig en eneste af Byraadets Vedtagelser.

Bernt Jensen udtalte, at det jo kun kunde glæde, at Kommunens Status var forbedret. Men naar Borgmesteren nævnte, at der paa et givet Tidspunkt var ca. 10000 Borgere, som ikke

vilde betale Skat, var det næppe helt rigtigt, for der var sikkert mange af dem, der gerne vilde betale Skat, men som ikke kunde, og som havde afviklet Forholdet, efter at de var blevet noget bedre stillet.

H. P. Christensen erkendte ogsaa, at Kommunens Økonomi var i en saadan Forfatning, at man kunde være det bekendt. Men Taleren vilde samtidig understrege, at naar man var naaet dertil, skyldtes det for en stor Del, at der var gaaet meget haardt frem mod dem, der var daarligst stillet, og en Del af Byraadet havde ønsket en noget lempeligere Fremgangsmaade.

M. C. Falk sluttede sig hertil.

Formanden svarede herpaa, at et Flertal i Byraadet jo altid kunde bestemme, hvordan man skulde gaa frem, men Byraadet havde billiget den Fremgangsmaade, der var anvendt. Det var rigtigt, at der var fremkommet nogle Klager over haard Behandling, men det havde ikke været muligt at skaffe noget som helst Bevis derfor.

M. C. Falk indrømmede, at Byraadet havde været enig om, at Skatterne skulde ind, men der havde ikke været Enighed om Maaden, hvorpaa de skulde inddrives. De var i det sidste Aar blevet inddrevet saaledes, at mange Familier i Byen havde manglet det nødvendigeste, idet man gennem Pantefogder tog saa meget af deres Arbejdsfortjeneste, at der ikke blev til det daglige Brød. Det var for haard en Fremgangsmaade overfor disse Mennesker; man kunde godt have trukket det lidt længere ud og ikke gjort dem en saa stor økonomisk Fortrød.

Kjeld Sørensen saa ikke saa lyst paa Kommunens Forhold som Borgmesteren. Det var rigtigt, at Stillingen var bedre end tidligere og maaske ogsaa bedre end i de fleste andre Kommuner; men mange af disse sad vist ogsaa ganske elendigt i det. Det havde knebet med at faa Skatterne ind, Tiderne havde været vanskelige med stor Arbejdsløshed o. l.; men en stor Vanskelighed laa ogsaa i den høje Skatteprocent, og efter at Kommunens Status nu var forbedret, maatte det resultere i en klækkelig Nedgang i Skatteprocenten; den burde næppe være over 10. Det blev vist ogsaa vanskeligt at fortsætte med en saa haard Skattepolitik i de kommende Aar, selv om det maaske havde været nødvendigt hidtil; for det var jo givet, at hvis en Del ikke betalte deres Skat, maatte de øvrige betale for dem. Kommunen havde nok i Øjeblikket 100000 Kr. tilgode hos Banken paa den løbende Konto, men samtidig skyldte man paa andre Konti 3 ½ Mill. Kr., saa man var faktisk alligevel i Gæld til Banken. Det var derfor nødvendigt stadig at udvise en vis Forsigtighed for ikke at

komme til den forkerte Side.

Formanden havde den 8. Juni i Fjor meddelt Byraadet, at man havde ca. 6 Mill. Kr. udestaaende Skatter, og alle Medlemmerne var da med til at vedtage en Protokoltilførsel om, at der maatte tages strengere fat for at faa Skatterne ind. Hvad Skatteprocenten angik, var det jo rigtigt, at den var 14,3, men hvis man beregnede Skatten i Forhold til vedkommendes Indtægt, blev Procenten meget forskellig, nemlig lige fra 2 % til langt over 14. (Taleren oplyste dette ved en Række Eksempler). Alene for Byraadsmedlemmernes Vedkommende varierede Skatteprocenten fra 11,«1»0«2»til over 28.

